

30.1.2015

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ

Θέμα: Αναφορά αριθ. 2148/2013 του Gredo Förster, γερμανικής ιθαγένειας, σχετικά με το δικαίωμα διακοπής σύμβασης ενεργειακής προμήθειας

1. Περίληψη της αναφοράς

Ο αναφέρων πιστεύει ότι οι καταναλωτές ενέργειας θα πρέπει να μπορούν να διακόπτουν τις συμβάσεις ενεργειακής προμήθειάς τους. Καλεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να προσαρμόσει την οδηγία 2011/83/ΕΕ στα δικαιώματα των καταναλωτών προς τον σκοπό αυτόν. Επί του παρόντος, η προθεσμία καταγγελίας για τους καταναλωτές είναι 2 εβδομάδες μετά την υπογραφή της σύμβασης. Ο αναφέρων κρίνει πολύ σύντομη την προθεσμία αυτή.

2. Παραδεκτό

Χαρακτηρίστηκε παραδεκτή στις 5 Σεπτεμβρίου 2014. Η Επιτροπή κλήθηκε να παράσχει πληροφορίες (άρθρο 216, παράγραφος 6, του Κανονισμού).

3. Απάντηση της Επιτροπής, που ελήφθη στις 30 Ιανουαρίου 2015

Παρατηρήσεις της Επιτροπής

Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1 της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών, ως καταναλωτής νοείται «κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή επαγγελματική του δραστηριότητα».

Ο ορισμός αυτός χρησιμοποιείται συνήθως σε όλη τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης με στόχο την καλύτερη προστασία των καταναλωτών. Ένας παρόμοιος ορισμός προβλέπεται π.χ.

στην οδηγία 2005/29/ΕΚ για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές¹ ή την οδηγία 93/13/ΕΟΚ σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές κ.λπ.

Ήταν πολιτική επιλογή του νομοθέτη της ΕΕ για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι καταναλωτές (φυσικά πρόσωπα που ενεργούν εκτός της εμπορικής δραστηριότητάς τους) και τη θέσπιση κανόνων με στόχο την υψηλή προστασία τους που θα αντιστάθμιζε την αδύναμη θέση τους έναντι του πωλητή ή του προμηθευτή. Αυτό θεωρήθηκε αναγκαίο για την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, και έχει κατοχυρωθεί στον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, ο οποίος, στο άρθρο 38, ορίζει ότι οι πολιτικές της ΕΕ εξασφαλίζουν υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών.

Ωστόσο, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών *"τα κράτη μέλη θα πρέπει να παραμένουν αρμόδια, σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, να εφαρμόζουν τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας σε τομείς που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Τα κράτη μέλη δύνανται κατά συνέπεια να διατηρούν ή να θεσπίζουν διατάξεις στην εθνική νομοθεσία αντίστοιχες προς τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας ή προς ορισμένες από αυτές, για συμβάσεις που βρίσκονται εκτός του πεδίου της παρούσας οδηγίας. Για παράδειγμα, τα κράτη μέλη δύνανται να αποφασίσουν να επεκτείνουν την εφαρμογή των κανόνων της παρούσας οδηγίας σε νομικά ή φυσικά πρόσωπα που δεν είναι καταναλωτές, κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας, όπως μη κυβερνητικές οργανώσεις, οι νεοσύστατες ή οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις».*

Η εμπειρία της Επιτροπής επιβεβαιώνει ότι ορισμένα κράτη μέλη έχουν χρησιμοποιήσει μια τέτοια επιλογή σε σχέση με άλλα νομοθετήματα για την προστασία του καταναλωτή, π.χ. στον τομέα των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών.

Ως εκ τούτου, εναπόκειται στις γερμανικές εθνικές αρχές (την κυβέρνηση και το κοινοβούλιο) να λάβουν υπόψη την παρούσα αίτηση και να εξετάσουν κατά πόσον θα ήταν σκόπιμο να επεκταθεί το πεδίο εφαρμογής των γερμανικών διατάξεων του Αστικού Κώδικα για τη μεταφορά οδηγίας που αφορά τα δικαιώματα των καταναλωτών στα νομικά πρόσωπα ή τα φυσικά πρόσωπα που δεν είναι καταναλωτές, λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του εθνικού δικαίου και τη νομολογία του Γερμανικού Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Συμπέρασμα

Η γερμανική νομοθετική αρχή μπορεί, σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, να επεκτείνει την εφαρμογή των κανόνων της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών για τα νομικά πρόσωπα ή φυσικά πρόσωπα που δεν είναι καταναλωτές κατά την έννοια της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών.

¹ ΕΕ L 149, 11.6.2005, σ. 22.